Amb el suport:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

DISSOCIACIONS D. SAM ABRAMS

El gran Vinyoli

A la memòria de Guillem Cifré, gran lector de la realitat catalana

Vaig conèixer Joan Vinyoli en persona exactament el dia de Sant Jordi del 1975. Juntament amb una vintena d'entusiastes més feia cua a la llibreria Documenta a primera hora del matí perquè em signés el meu exemplar de *Poesia completa: 1937-1975*, que acabava d'aparèixer. S'havia format la cua perquè encara no havien arribat els exemplars i Josep Cots frisava, entrant i sortint de la llibreria, fins que finalment es va aturar una camioneta a la porta amb un palet de novetats de darrera hora.

Feia anys que anava comprant primeres edicions de l'obra de Vinyoli, que era, en aquell temps, l'única manera de tenir-hi accés. Aquell any 1975, a més de l'exemplar de l'obra reunida duia una primera edició de *Primer desenllaç* (1937). Per signar, Vinyoli, sense aixecar el cap, demanava el nom del destinatari i, en acabar la inscripció, alçava la vista per mirar la cara de la persona que li havia demanat la dedicatòria.

Quan em va tocar el torn, vaig avançar l'exemplar del seu primer poemari. Vinyoli es va quedar sorprès i, amb el cap baixat, em va dirigir les primeres paraules: "No sé qui sou, però em sembla que hem de parlar." Em va dedicar els dos llibres i em va passar el seu telèfon perquè el contactés i l'anés a veure. Es va formar una relació propera i intensa que va durar fins poc abans de la seva mort.

FOTO: MIQUEL ANGLARILL

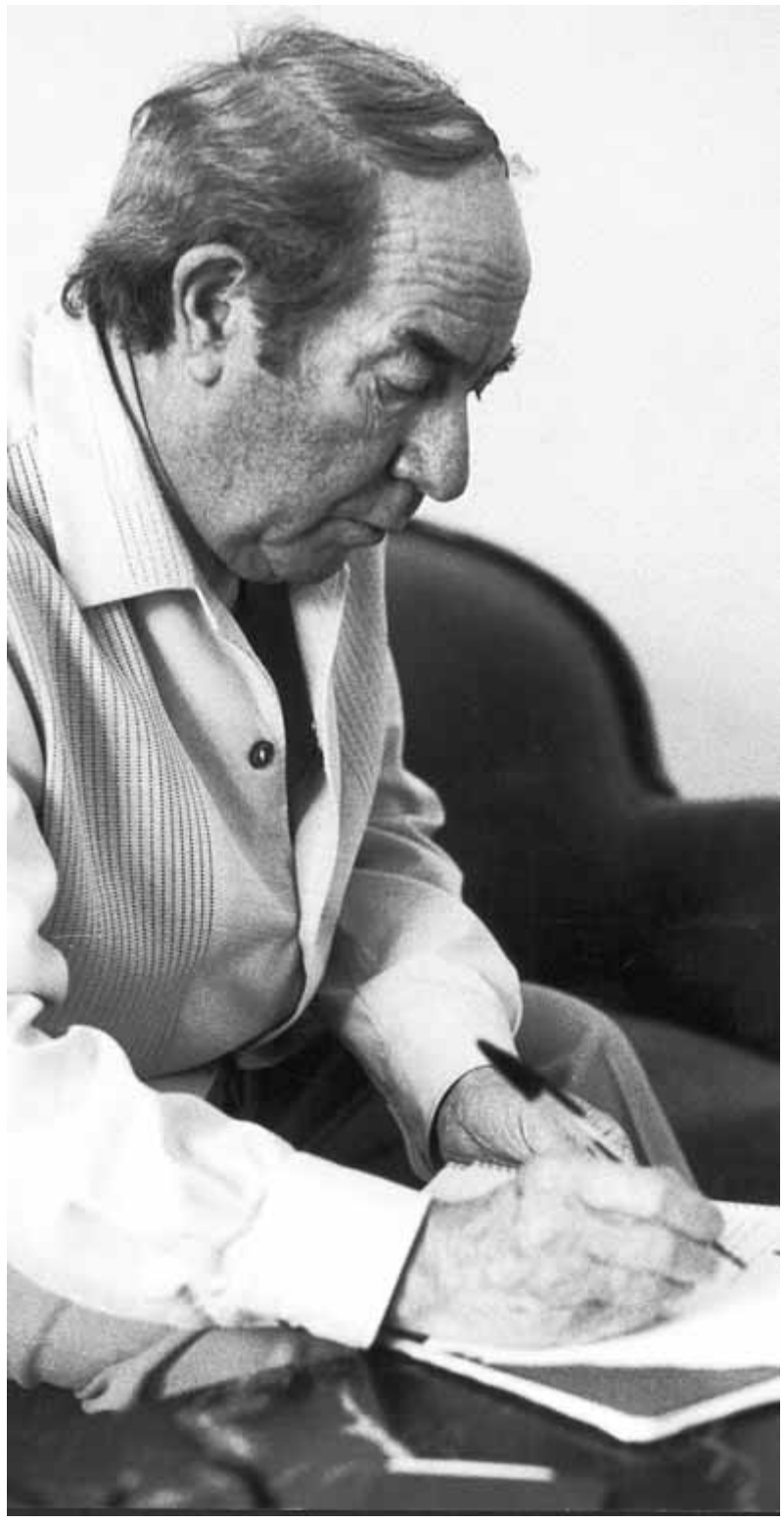

A les nostres converses, vitals i llargues, vam parlar de la vida, de l'art i de la poesia. El va xocar que jo hagués detectat referents seus com T.S. Eliot, Luis Cernuda i Juan Ramón Jiménez. I, per la meva banda, em va impressionar el seu rigor, la seva intel·ligència, la seva sensibilitat i la seva profunda humanitat. També em va commoure la seva voluntat obstinada d'assolir dues fites que jo entenia aleshores que eren contradictòries: ser un poeta de màxima exigència intel·lectual i artística i, al mateix temps, ser un poeta marcadament popular.

Durant molt de temps vaig pensar que Vinyoli era un *poeta de poetes*, és a dir, un poeta de recepció restringida. La Setmana de la Poesia 2014 m'ha brindat l'ocasió irrefutable de comprovar que jo anava errat i que Vinyoli ha arribat exactament on volia arribar. Totes les activitats que Ernest Farrés i jo, des de la direcció de la Setmana de la Poesia, hem volgut dedicar a Vinyoli han estat un èxit rotund, amb un nivell d'entusiasme que pocs poetes catalans han estat capaços de suscitar.

Ara sé que Vinyoli té una base social de lectors altament envejable. Ara sé qui ha anat comprant devotament tots els exemplars de les cinc edicions de la seva obra completa –1975, 2001, 2008, 2011, 2014– que han anat apareixent al llarg de gairebé quatre dècades. Ha estat el públic lector especialitzat i, sobretot, el públic lector general, aquell gruix de lectors que Salvador Espriu, amb respecte i afecte, anomenava, des del títol del seu darrer poemari, "la bona gent".

Aquesta gran popularitat de la figura i de l'obra de Joan Vinyoli, sense concessions de cap tipus i guanyada a pols, ens ha de fer reflexionar llargament sobre la importància real del poeta, sobre la presència social de la poesia, sobre la qualitat del públic lector, sobre les pràctiques editorials i sobre les vies de recepció i promoció dels grans autors. *

CONSULTA TOTA LA PROGRAMACIÓ A: WWW.SCF.CAT
118084-1086590 ®